

Sages Udkast under Afsnittet om Hovedforhandlingen indeholdte Bestemmelser om Bevis, men kun i Almindelighed udtalt sin Opfattelse af de Forhold, som her komme i Betragtning. „Da Rævningerne afgive deres Erklæring efter deres personlige Overbevisning,“ hedder det i Udvalgets Betænkning, „uden at gjøre Rede for de enkelte Data, hvorpaa denne Overbevisning støtter sig, er det en Selvfølge, at der ikke kan blive Tale om saadanne lovbestede Regler, som dem, hvorpaa for nærværende Tid Straffesagers Afgjørelse beror. Imidlertid er det dog ikke heraf en nødvendig Følge, at der slet ingen Regler for Beviset skulde kunne gives; meget mere er der vistnok Anledning til ikke blot at ordne alt det Formelle ved Bevisførelsen paa en saadan Maade, at derved Resultatets Paalidelighed saa meget som muligt sikres, — f. Ex. ved den Bestemmelse, at intet Skriftligt maa oplæses, naar den, der har skrevet det, personlig kan forklare derom — men ogsaa til at give saadanne vejledende Regler med Hensyn til de enkelte Bevismidlers Vægt, enten i Almindelighed eller i særegne Forhold, som Tænkningens og Erfaringens Love anvise, og navnlig til at erklære enkelte Bevismidler, af hvis Benyttelse en skuffende Virkning kunde befrygtes, enten i Almindelighed eller i alt Fald i visse Forhold for aldeles utilstedelige, f. Ex. de saakaldte Andenhaandsvidner, saa at saadanne, som ogsaa i Udkastet betænkt, ganske udelukkes fra at komme under Rævningernes Overveelse.“

De her udtalte Anstuelser deler Ministeriet, og man er derhos aldeles enig i, at der ikke i de enkelte Sager kan fordres et vist lovbestemt Maal af Bevis, hvilket desuden er stridende mod Karakteren af et Indiciebevis, der selvfølgelig kan fremtræde under de forskjelligste Skikkelser, medens det er den indre Forbindelse mellem alle disse Omstændigheder, som udgjør Bevisets egentlige Kjerne. Da det hidtil hyppigst forekommende Bevismiddel, nemlig egen Tilstaaelse, for Fremtiden vil komme til at spille en langt ringere Rolle, naar man ikke længere retter særlige Bestræbelser paa at afvinde den Sigtede en saadan Tilstaaelse, og Bevis ved Vidner, som selv have seet Gjæringen blive begaaet, efter Sagens Natur altid vil blive en

Sjældenhed, vil det derfor næsten altid være et egentligt Indiciebevis, som foreligger Rævningerne, og ligesom et saadant Bevis efter sin Bestaafenhed ikke kan bringes ind under faste og uforanderlige Regler, saaledes vilde Rævningernes Erklæring tabe sin væsentligste Betydning, naar den ikke skulde støtte sig til deres samvittighedsfulde Overbevisning, men kun til en Beregning over, hvorvidt det af Loven fordrede Kvantum af Bevis var tilstede; en saadan Beregning vilde langt bedre, som hidtil, kunne udføres af øvede, retsklærede Dommere.

Det saakaldte lovbestede Bevis maa altsaa opgives, og Betyggelsen for en retferdig Afgjørelse væsentligst søges i Rævningernes Samvittighed; men for at afgive en Erklæring maa disse nødvendigvis bedømme de tilveiebragte Oplysningers Vægt og Betydning, og ved denne Bedømmelse ville de kunne vejledes af Regler, som Tænkningens og Erfaringens Love anvise, Regler, som ved en gennemlang Tid fortsat Anvendelse kunne have vundet en saadan Fasthed og Bestemthed, at der Intet kan være til Hinder for at gjøre dem til bindende Lovforrifter. Det kan derhos ansees givet, at enkelte Bevismidler i og for sig ere mindre paalidelige og, som Folketingets Udvalg har fremhævet, kunne befrygtes at frembringe en skuffende Virkning; den naturlige Følge heraf synes at være, at man enten ganske udelukker saadanne Bevismidler eller kun tilsteder deres Benyttelse under særegne Betingelser, der indeholde en Betyggelse for deres Paalidelighed; thi jo større den Myndighed er, som er tillagt Rævningerne, desto nødvendiggere bliver det at drage Omsorg for, at det Materiale, hvorpaa deres Kjendelse stettes, er af en saadan Bestaafenhed, at det kan og bør tjene som Grundlag for en Afgjørelse.

Man har i nærværende Kapitel i en Række af Forrifter stræbt at sammensatte det væsentlige Indhold af de i England gjældende Regler om Bevis, forsaavidt som disse have en mere almindelig Karakter og ikke slutte sig til særlige engelske Forhold og Institutioner. Dersom man ikke i Loven vilde optage Regler om Bevis, saa vilde Følgen deraf, efter Ministeriets Opfattelse,